

David Bedrač

Pesmi, ki jih pišem, so tvoje

1

Skozi naju teče
vroča bližina,
skorja jutra
se odlomi takrat
in te zagleda na robu
svojih ustnic.

2

Med dlanmi
teče tvoja prisotnost,
vse bolj se raztapljajo
dolge roke oblakov,
ki tipljejo po zemlji.
Poletje se nenadoma
še bolj razširi
iz svoje rumene zenice.

3

Zibanje oddaljenega vetra
se zbere na tebi,
tvoje telo je krošnja
s počesanimi pticami,
ki sprhutavajo v dražljivo
šelestenje listja.
Vse je povezano
z dišečo skorjo –
zadaj,
nekje,
v mislih.

4

Živo pesem ti dam,
zvij si jo med prsi,
da jo bodo pogoltnile
v lačno srce.

Stoj vzporedno zatem
z najinim požiranjem,
utripanjem občutljivih svetlob,
ki se lomijo
v poljub.

5

Rjuhe nasprotujejo
čisti bližini,
zlitju,
spoju,
raje kapljajo,
raje se razlivajo,
raje se zvijejo pod naju
in pokličejo odejo,
da naju zaobjame
v topel oreh.

6

Recitacija dveh teles –
verzi na koži,
ki se ližejo
in mešajo
v metrična posrkavanja,
ponavljanja ...

Kako dišiš,
ko me pogledaš
in se obrneš v rožo.

7

Trave padajo,
ko jih kosec prelomi
v ležečo ljubezen.

Nekaj ur zatem
se pokošene bilke
prilepijo na goli telesi,
ki se požirata
skozi blaznost.

8

Drevesa so žejna,
čas srkajo,
prostor pijejo
skozi grla lesa,
iz korenin ...

Počasi ležejo
na gozdna tla,
k nama,
njihove (tople skorje)
se razprejo
iz oklepaja dneva
in moje besede so varne
v hiši tvojega popka.

9

Jutro nama je
čvrsto zlepilo telesi.

Spet.

Potem sva vstala
iz korita ljubezni
in se razcepila,
odbila skozi dan
do impulza noči,
ko so drevesa stekla
kot tekočina
po tvojem telesu –
navzgor in navzdol
se je cedila smola
in v tvoji koži
je žarel pigment,
kot bi se vanj
razletela luna.

Leživa na obrazih,
stičišče je čas,
ki nama s kazalci
spoji ličnice.

10

Prišla sva
in si pihnila
v telo
in šla skozi
drug drugega,
ko so delci
potrkalivali,
ko so krožili
in se dražili
v tanko, nežno glasbo,
prostor,
ustvarjen med nama.

In v tem prostoru
utripljeta
najini srca
drugo skozi drugega.

11

Živeti na belem listu,
teči po njem,
s teboj,
in vleči pesniške misli
za tvoje lase.
Pisati črke,
se razsuti po belem prostoru
in trčiti nazaj.
Postati verz,
pravokoten na verz nevihte,
vzporeden na verz neba
in divje zemlje.

Pesmi, ki jih pišem,
so tvoje, ti rečem,
in jih napnem
med najine oči.